

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **F. O.**, zastoupeného JUDr. Vitem Vohánkou, advokátem se sídlem AK Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2007, č. j. 2007/42199-212, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 50/2007 – 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 4. 8. 2009, č. j. 2 Cad 50/2007 - 88, kterým podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl stěžovatelu žalobu, neboť byla vnitřně rozporná a nesrozumitelná a stěžovatel ani prostřednictvím svého zástupce tuto vadu, pro kterou nebylo možné v řízení pokračovat, přes výzvy městského soudu neodstranil.

Stěžovatel podal žalobu proti sdělení žalovaného ze dne 2. 7. 2007, o neshledání důvodu pro zahájení prezkumného řízení, protože dospěl k závěru, že příslušné správní

orgány postupovaly správně. Žalovaný zdůraznil, že i nadále trvá na svém stanovisku ze dne 11. 6. 2007, kterým byl stěžovatelův podnět shledán nedůvodným. Podotkl, že rozklad lze podat pouze proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni. Jelikož v dané věci nebylo zahájeno přezkumné řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř.“), nebylo možné vyhovět stěžovateli požadavku. Dodal, že pokud stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, může se v dané věci obrátit na soud.

Stěžovatel v žalobě proti tomuto sdělení namítl, že „odporuje § 1 až 8 s. ř., opravným prostředkům a ignoruje příčiny důsledků“. Dále uvedl, že „podaný podnět k přezkumu a rozkladu se netýká příspěvku na bydlení (ignoratio elenchi), ale právního nároku na starobní důchod, o kterém už 11 let soudy nejsou schopny po právu spravedlivě rozhodnout. Ustanovení § 153 odst. 1 písm. a) s. ř. je v kompetenci žalovaného, a nikoli Krajského úřadu Jihomoravského kraje za účasti Městského úřadu Kyjov a podkladů jeho spisů, které si žalovaný nevyžádal“.

Městský soud ustanovil stěžovateli k jeho žádosti advokáta k řízení o žalobě a upozornil jej, že žaloba nemá náležitosti podle § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Protože stěžovatel ani prostřednictvím advokáta žalobu nedoplnil vyzval jej městský soud usnesením ze dne 19. 11. 2007, č. j. 2 Cad 50/2007 - 14, aby žalobu ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil o náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1, 2 a 4 s. ř. s. Zároveň jej poučil, že pokud ve stanovené lhůtě podání řádně neoprávní a nedoplní a v řízení pro tento nedostatek nebude možné pokračovat, že podání odmítne.

Stěžovatel doplnil žalobu prostřednictvím svého ustanoveného advokáta. V doplnění uvedl, že „již více jak 11 let žádá u Městského úřadu v Kyjově a Krajského úřadu Jihomoravského kraje o poskytnutí starobního důchodu, který mu nebyl přiznán, přestože splňuje podmínky § 28 a násl. zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a má na něj nárok. Protože Městský úřad v Kyjově a Krajský úřad Jihomoravského kraje odmítly poskytnout stěžovateli starobní důchod, obrátil se stěžovatel na žalovaného se žádostí o rozklad a přezkoumání jejich postupu. Žalovaný mu odpověděl výše citovaným sdělením. Žalovaný jednal v rozporu s § 1 až 8 s. ř. a § 177 s. ř. a § 27 zák. č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, když si nevyžádal správní spis. Podle stěžovatele žalovaný nepostupoval podle § 153 odst. 1 písm. a) s. ř., přestože je tento postup v jeho kompetenci, a nikoli v kompetenci Krajského úřadu Jihomoravského kraje či Městského úřadu v Kyjově. Pokládá za nezákonné proto výše uvedené rozhodnutí žalovaného stejně jako předcházející rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje a Městského úřadu v Kyjově. Podle názoru stěžovatele mu v předmetných řízeních byla odeprána práva jednat osobně před správním orgánem, vyjadřovat se ke všem skutečnostem a právo být zastoupen advokátem. Rovněž správní orgány porušily jeho ústavně garantovaná práva, když mu nepřiznaly starobní důchod. Navrhl proto, aby městský soud zrušil sdělení žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, aby mu přiznal starobní důchod“.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se podle jeho názoru jedná o žalobu proti nečinnosti a podotkl, že v uvedeném řízení se nejednalo o starobní důchod, ale spíše dávky státní sociální podpory, konkrétně o příspěvek na bydlení. Navrhl proto, aby městský soud žalobu zamítl.

Městský soud v přípisu ze dne 14. 3. 2008 poučil stěžovatele prostřednictvím jeho ustanoveného advokáta o procesním postupu při rozhodování o přiznání starobního důchodu a vyzval jej, aby jednoznačně upřesnil, co je předmětem žaloby a kdo je v dané věci žalovaný, neboť žaloba je zmatečná i po svém doplnění, které stěžovatel učinil prostřednictvím svého ustanoveného advokáta.

Na tuto výzvu městského soudu odpověděl místo ustanoveného zástupce osobně stěžovatel s tím, že se od roku 1990 neúspěšně pokouší dosáhnout rehabilitace. V této souvislosti poukázal na zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Domáhal se proto, aby městský soud „*přerušil řízení ve věci samé a předběžným opatřením nařídil JUDr. Vítu Voháňkovi, aby podal rehabilitační žalobu proti politickému rozsudku z roku 1967 v rejstříku trestů a nařídil prokurátorovi tuto žalobu zastupovat. Výsledek tohoto rehabilitačního přezkumu bude důkazním prostředkem k dalšímu řízení*“.

Po obdržení tohoto sdělení městský soud postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Brně, protože shledal, že žaloba ani po pozdějším doplnění nemá náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s., když je zejména nesrozumitelná a vnitřně rozporná, a tato vada nebyla odstraněna ani po upozornění městským soudem. Dále podotkl, že z žaloby ani z jejího pozdějšího doplnění není zřejmé, zda stěžovatel uplatnil u České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) nárok na dávku a zda o dávce bylo rozhodnuto. Přesto však dospěl k závěru, že z výše rekapitulovaných podání vyplývá, že předmětem stěžovatelovy žaloby není nárok na příspěvek na bydlení, ale jeho nárok na starobní důchod. Orgánem rozhodujícím o dávce důchodového pojištění je podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 155/1995 Sb.“), ČSSZ a místně příslušným soudem ve věcech důchodového pojištění je soud, v jehož obvodu má žalobce své bydliště. Z tohoto důvodu postoupil žalobu k vyřízení Krajskému soudu v Brně, v jehož obvodu má stěžovatel své bydliště.

Stěžovatel proti tomuto usnesení o postoupení podal kasační stížnost, v níž uvedl, že předmětem žaloby není starobní důchod, ale průtahy v řízení, k nimž je příslušný žalovaný, tj. Ministerstvo práce a sociálních věcí. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na § 50 a § 153 s. ř. a zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, zákon č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Zdůraznil, že průtahy ve věci rehabilitace jsou 12-ti leté a pokud není uspokojena žaloba o starobní důchod, jde mu i o příspěvek na bydlení.

Nejvyšší správní soud ke stěžovatelově kasační stížnosti napadené usnesení městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 27. 5. 2009, č. j. 4 Ads 162/2008 - 74, a vrátil mu věc k dalšímu řízení, neboť přestože městský soud považoval stěžovatelovu žalobu i po doplnění za nesrozumitelnou a vnitřně rozpornou, dospěl k závěru, že jejím předmětem je

nárok na starobní důchod, o němž podle § 5 písm. a) bod 1 zák. č. 155/1995 Sb. rozhoduje ČSSZ, a proto ji postoupil Krajskému soudu v Brně. Taková úvaha však byla podle Nejvyššího správního soudu vnitřně rozporná. Ze stěžovatelova návrhu včetně následných doplnění přitom skutečně nebylo zřejmé, čeho se týká, zda jde o žalobu, a pokud ano, proti čemu směřuje a čeho se stěžovatel domáhá. Stěžovatelovo podání tak nesplňovalo podmínky § 37 odst. 3 s. ř. s. Městský soud však tyto vady svým postupem neodstranil, a učinil závěr o místní příslušnosti podle § 7 odst. 3 s. ř. s., který tak nebyl podložen skutkovým zjištěním, že se jedná o žalobu ve věci důchodového pojištění, k jejímuž projednání je místně příslušný Krajský soud v Brně. Přitom z žaloby (a ani z jiných podkladů, které měl městský soud k dispozici) nevyplývalo, že ČSSZ vůbec vedla jakékoli řízení a vydala rozhodnutí, které by mohlo být napadeno.

Nejvyšší správní soud proto zavázal městský soud, aby stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval k odstranění vad svého návrhu spočívající v jeho nejasnosti a je-li podání v dané věci žalobou, aby obsahovala veškeré náležitosti žaloby. K tomu je mu městský soud povinen stanovit lhůtu a zároveň jej poučit, že nebude-li podání doplněno či opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání odmítne. Případně městský soud zváží, zda stěžovatele společně s jeho ustanoveným zástupcem nepředvolá, aby osobně do protokolu osvětlil obsah svého podání či si nevyžádá vyjádření a spisovou dokumentaci ČSSZ.

Městský soud následně usnesením vyzval stěžovatele prostřednictvím jeho právního zástupce, aby i s ohledem na zmíněný právní názor Nejvyššího správního soudu odstranil ve lhůtě jednoho měsíce výše popsané vady návrhu s tím, že pokud tak neučiní, bude jeho návrh podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnut. Poučil jej také, že úpravu důchodu i podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, lze uplatňovat pouze proti ČSSZ, která také provádí výplatu dávek důchodového pojištění.

Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce doplnil k výzvě městského soudu žalobu tak, že *„žalovaným je Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky, které je povinno podle § 153 s. ř. vyhovět stěžovateli zápočtem doby zaměstnání do 1. 4. 1991 podle § 24 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Poukázal i na zákon č. 108/2009 Sb., o jednorázové peněžní částce nahrazující příplatek k důchodu a zvláštní příspěvek k důchodu a o změně některých zákonů, který mu údajně náleží v plném rozsahu k důchodu. Domáhá se tedy přiznání starobního důchodu a příplatku k důchodu“*.

Městský soud shledal, že doplněními učiněnými jak samotným stěžovatelem, tak jeho zástupcem nebyla odstraněna vnitřní rozpornost stěžovatelova podání, neboť stěžovatel se vůči žalovanému domáhá přiznání starobního důchodu a příplatku k důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, o němž je však příslušná rozhodovat pouze ČSSZ na základě podané žádosti. Žalovaný není oprávněn rozhodovat ve věcech důchodového pojištění, a proto ani nemůže uspokojit žadatele po podání žaloby ve správním soudnictví ve smyslu § 153 s. ř. Zdůraznil přitom, že stěžovatel byl opakovaně poučen o náležitostech žaloby, bylo mu sděleno, že o dávce důchodového pojištění je oprávněna na základě podané žádosti rozhodnout ČSSZ a nikoli žalovaný. Podotkl, že mu byla stanovena lhůta k odstranění specifikovaných vad a nedostatků, přičemž byl poučen,

že pokud je neodstraní, bude jeho návrh odmítnut. Protože vady a nedostatky žaloby nebyly odstraněny, když i po učiněné výzvě podle § 37 odst. 5 s. ř. s. zůstala nesrozumitelná, městský soud ji podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal stěžovatel nyní posuzovanou kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. Podle jeho názoru nebyly naplněny podmínky pro postup soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobu ve stanovené lhůtě doplnil, když upřesnil obsah žaloby. Skutečnost, že podle městského soudu měl být pasivně legitimován jiný subjekt a že stěžovatel požadoval dávku, na kterou neměl nárok či která mu měla být přiznána jiným úřadem, není podle stěžovatele důvodem pro odmítnutí žaloby. Tyto otázky měly být projednány v řízení před soudem a na základě těchto argumentů mohl městský soud žalobu nanejvýš zamítnout. Odmítnutím žaloby byl stěžovatel zbaven svého ústavního práva na soudní ochranu. Rovněž setrval na názoru, že žaloba byla dostatečně srozumitelná a jasná, a městský soud tak o ní mohl rozhodnout. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel podal kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby z důvodů § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. V této souvislosti je nutné podotknout, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

Nejvyšší správní soud podotýká, že klíčovou v dané věci je jednak otázka, zda je soud oprávněn podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout podání (po řádné předchozí výzvě k opravení a odstranění vad podání) s tím, že doplněním podání nebyly odstraněny jeho vady. A jednak otázka, zda znění žaloby umožňovalo její projednání. Městský soud totiž shledal, že stěžovatelova žaloba trpí i po posledním doplnění těmito vadami, pro které nelze v řízení pokračovat.

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. *musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno*. Návrh se nazývá žalobou, týká-li se návrh věcí, v nichž soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem

územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán"); o ochraně proti nečinnosti správního orgánu; o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu; nebo o kompetenčních žalobách /§ 32 ve spojení s § 4 odst. 1 s. ř. s./. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

K první sporné otázce, zda je možné podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout k řádné výzvě soudu doplněné podání s tím, že i po uvedeném doplnění obsahovalo podání vady znemožňující pokračování v řízení, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z výše citovaného § 37 odst. 5 s. ř. s. vyplývá, že pokud vady podání, na něž upozornil soud a řádně vyzval podatele k jejich opravě nebyly ani po této výzvě odstraněny alespoň tak, aby v řízení bylo možné pokračovat, soud podání odmítne. Z ustanovení tedy neplyne povinností soudu znovu a znovu podatele vyzývat k odstranění vad podání. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že podatel k výzvě soudu podání doplní, avšak jeho vady nijak neodstraní, resp. pokus o jejich odstranění je zjevně neúspěšný. Tento závěr je zcela v souladu s předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 4 Ads 37/2004 - 42, či usnesení ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 As 47/2005 - 105). V této souvislosti je nutné zdůraznit, že žalobce či stěžovatel je odpovědný za způsob vedení svého sporu, přičemž je na něm (a nikoli na soudu), aby chce-li využít svých práv, svoji činnost přizpůsobil požadavkům soudu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 813/06). Opačný postup, podle něhož by soud musel vždy opakovaně vyzývat k dalším a dalším doplněním po jakékoli formální reakci podatele, která by neodstraňovala vady podání, by vedl k absurdní situaci, kdy by nebylo možné jakkoli ukončit soudní řízení vyvolané podáním neumožňujícím vést o něm řízení. Tuto stěžovatelovu námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažoval za důvodnou.

Druhým výše uvedeným sporným bodem namítaným v kasační stížnosti bylo, zda lze vést řízení o žalobě proti sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, že není oprávněno vést řízení o starobním důchodu, a domáhat se na něm, aby zahájilo přezkumné řízení, v němž by rozhodlo o výši starobního důchodu a příplatku k němu podle zákona č. 108/2009 Sb. K takovému znění totiž po opakovaných výzvách městského soudu vedlo stěžovatelovo upřesňování žaloby, která však i po tomto doplnění zůstala podle městského soudu nesrozumitelná, a proto neprojednatelná. A to i s přihlédnutím k tom, že tento postup není možný a že o dávkách důchodového pojištění je oprávněna podle § 5 písm. a) bod 1 zák. č. 155/1995 Sb. rozhodnout na základě žádosti podané žadatelem pouze ČSSZ, o čemž byl stěžovatel opakovaně poučován jak městským soudem, tak i žalovaným. V dané věci je nezbytné zejména zdůraznit, že stěžovatel byl opakovaně na nejasnosti žaloby upozorňován, když v poslední výzvě k odstranění vad žaloby učiněné usnesením podle § 37 odst. 5 s. ř. s. mu bylo sděleno, že požaduje-li úpravu výše důchodu

podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo zákona č. 87/1991 Sb. pak má za žalovaného označit ČSSZ. To však stěžovatel neučinil, a namísto toho požadoval, aby jej žalovaný uspokojil postupem podle § 153 s. ř. tím, že v přezkumném řízení zruší či změnil rozhodnutí o nezahájení přezkumného řízení. Přitom je však podstatná také skutečnost, že stěžovatel v různých doplněních své žaloby opakovaně měnil obsah žaloby včetně žalobních bodů.

Z posledně učiněného doplnění tedy ani podle Nejvyššího správního soudu nebylo zřejmé, zda stěžovatel navrhuje, aby žalovaný přímo rozhodl o dávkách důchodového pojištění (k čemuž zjevně není legitimován) anebo zda navrhuje, aby žalovaný zahájil přezkumné řízení. Rovněž podle Nejvyššího správního soudu není z žaloby ani po doplnění zřejmé, zda žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného či ČSSZ ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. anebo proti nečinnosti žalovaného podle § 79 a násl. s. ř. s. Stěžovatel se k této nejasnosti v posledním doplnění nijak nevyjádřil, přestože byl k tomu vyzván, když byl zároveň upozorněn, že úkon žalovaného, proti kterému brojí, není rozhodnutím. Přitom z předchozího doplnění, učiněného bez právního zástupce, je možné rovněž dovodit, že se jedná i o žalobu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., jak se například domnívá žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud proto shledal, že žaloba ani po doplnění nesplňovala takové náležitosti, aby na jejím základě bylo možné pokračovat v řízení. Žaloba stěžovatele totiž byla i po všech doplněních nesrozumitelná a nejasná, a nesplňovala tak náležitosti § 37 odst. 3 s. ř. s. Stěžovateli přitom byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupce, kterým byl advokát, jehož prostřednictvím byl stěžovatel vyzván k odstranění vad žaloby tak, aby uvedl, zda se jedná o žalobu, případně o jakou, kdo je žalovaným, případně proti jakému rozhodnutí směřuje, co je navrhováno. Přestože byl stěžovatel prostřednictvím svého ustanoveného zástupce usnesením podle § 37 odst. 5 s. ř. s. řádně vyzván k odstranění těchto nedostatků, byla mu stanovena lhůta k jejich odstranění a poučen o případném odmítnutí svého podání, nebyly tyto vady, které znemožňovaly pokračovat v řízení, odstraněny.

Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel zastoupený svým zástupcem nevyvinul dostatečnou součinnost a snahu odstranit nedostatky žaloby, a neumožnil tak městskému soudu vést příslušné řízení. Městský soud jej totiž opakovaně vyzýval a poskytl mu dostatečné poučení o jeho procesním postavení a možnostech. V této souvislosti je vhodné připomenout, že řízení o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu je stejně jako řízení proti nečinnosti ovládáno zásadou dispoziční, a žalobce je tak odpovědný za způsob jakým postupuje v řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40).

Nadto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud by žaloba byla žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. a směřovala proti sdělení žalovaného ze dne 2. 7. 2007, byl by dán důvod pro její odmítnutí z důvodu § 46 ve spojení s § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť předmětné sdělení o nezahájení přezkumného řízení není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a soud jej proto odmítne (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ze všech shora vyložených důvodů shledal, že Městský soud v Praze postupoval zcela správně, když žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl, neboť i nadále trpěla takovými vadami, pro které nemohlo být v řízení pokračováno.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Vítu Vohánkovi, byla stanovena za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti), a to podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále mu byla započítána náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč. Celková výše jeho odměny tedy činí 1600 Kč (2 x 500 Kč + 2 x 300 Kč). Jelikož ustanovený advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, nebyla mu odměna zvýšena o částku této daně. Odměna stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 1600 Kč mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu